

21. 3. v 10.00 O pekelném křišťálu

Bechyňský divadelní spolek Lužnice

Hodnotí Jiří Juráš

pohádka / Autor: Kateřina Lužná / 45 minut bez přestávky

Sobotní dopoledne přivedlo na třest'ská divadelní prkna podruhé bechyňské ochotníky s první pohádkou na letošním festivalu, který se dlouhodobě a naprosto chvályhodně obrací k dětským divákům (i jejich doprovodům, ať už jsou to cílevědomé maminky, přející dědečkové či zpočátku se mírně zakaboněně tvářící výrazně starší sourozenci se svými výrazně odlišnými starostmi), možným budoucím zarputilým fanouškům amatérské scény, možná „jen“ v hledišti či přímo na jevišti.

Bechyňští si vybrali pohádkový příběh od Kateřiny Lužné „o kouzelné moci kamene, ale hlavně přátelství a síle lásky“ A zvolili si dobře. Text je příkladně vystavěn. Aby se mladá láska mohla naplnit ve šťastný, plný vztah oproti nepřejčnosti a hamižnosti výsostně záporácké statkářky, musí hlavní hrdina Ondra vyřešit a překonat všechny překážky, byť ho cesta zavede do samotného pekla. K pasivitě poněkud odsouzená protagonistka Barušky nás ale v závěru nevídaným divadelním efektem jednoznačně přesvědčí, že síla vztahu je naprosto oboustranná, ale o tom až později.

Soubor si, opět pod režijním vedením Jaroslava Mrzeny, připravil jednoduchou funkční scénu, která byla i vizuálně přitažlivá. Dovolím si připomenout tajuplné velké hodiny, které Ondra názorně za pomoci naddimenzovaných instrumentů v rámci jedné ze svých zkoušek zkompletuje a opraví. Patrně menší režijní zkušenost vede k několika nedotaženostem, které ale neohrožily srozumitelnost a úspěšnost inscenace. Hudební složka obsahuje dvě nesourodé kvality, popkulturní charakter k přestavbám pouštěné reprodukované hudby zcela neladí s živě Baruškou zpívanou lidovou písní. Také přesnější výklad podstaty jednotlivých situací by napomohl představiteli čerta Barnabáše s nelehkou rolí průvodce celým příběhem. Aby pak neodehrál klíčový výstup spouštějící zápletku povětšinou zády k zlovolné statkářce, na kterou má peklo spravedlivě políčeno. Jinak jsme byli svědky příjemných hereckých výkonů, kde u statkářky Elišky Lehman Diouf a čerta Hudriáše byla znát vyšší herecká či osobnostní vyzrálost. Režisér by mohl i napomoci propracovanějšímu vývoji vztahu čertovské šéfové Klodyldy a jejím směrem stydlína Barnabáše. Ale pozor, jinak to peklu doplněnému souputnickými čerticemi Grizeldou a Brunhildou náramně slušelo, o tom žádná.

Teď ještě k tomu nevídanému efektu zmíněnému výše. Ona to byla s největší patrností nehoda. Ale vezmu to z jiného konce. Představuji si zodpovědnou mladou herečku, která ve snaze obohatit sílu dramatické výpovědi své postavy, s níž se tak identifikuje, sama doma, aby se jí ostatní nesmáli, pracně experimentuje se správnou nesprávností velikosti své obuvi a klopotně nacvičuje, až si osvojí v reálném životě zcela nepatřičnou dovednost – dokáže se vystřelit z bot! Ale teď už vážně, bez jakéhokoliv ironického podtónu, věřte mi, prosím. Naopak s bezbřehým obdivem a úctou k síle fenoménu zvanému divadlo, který naši reálnou životní praxi reflektuje skutečností jinou, uměle vytvořenou, ale s běžným životem se tak nevyhnutelně úzce prolínající. O co tedy konkrétně šlo? Úpěnlivost postavy Barušky v momentě, kdy se její Ondra šťastně ze všech pekel navrátí, slečna protagonistka prožila a následně vyjádřila tak úpěnlivě, že ke svému milému vypálila s takovou vehemencí, že jí obloukem odlétla bota. Děti se vesele a vděčně zasmály a nám všem bylo v sále jasné, že tu přece o něco opravdu jde! I když to byla „jen“ pohajda...